

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr.

1.

2.

eisers, beklaagden,

met als raadsman Mr. , advocaat bij de balie te

I. Bestreden beslissing

De cassatieberoepen zijn gericht tegen het arrest, op 28 juni 2002
gewezen door het Hof van Beroep te Gent, correctionele kamer.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Procureur-generaal heeft geconcludeerd.

III. Cassatiemiddelen

De eisers stellen in een memorie een middel voor. Die memorie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

IV. Beslissing van het Hof

V. Onderzoek van het middel

VI. Eerste onderdeel

Overwegende dat de appèlrechters de wettigheid van de regularisatievergunning onderzoeken om reden dat het daarop gefundeerde definitief vergelijk het verval van de strafvordering met zich meebrengt;

Dat het onderdeel dat opkomt tegen de mogelijke toepassing van een grond van verval van de strafvordering, bij gebrek aan belang niet ontvankelijk is;

VII. Tweede onderdeel

Overwegende dat het door artikel 159 Grondwet aan de rechter opgedragen wettigheidstoezicht over de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen slechts een bijzondere toepassing vormt van het meer algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de rechter geen toepassing mag maken van een beslissing, met name een norm, waarbij een hogere bepaling wordt geschonden;

Dat, krachtens dit algemeen rechtsbeginsel, de rechter geen toepassing mag maken van algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen waarbij een algemeen rechtsbeginsel, waaronder het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur wordt miskend;

Dat het onderdeel faalt naar recht;

VIII. Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering

Geschonden wetsbepalingen

Artikel 68 Stedenbouwdecreet 1996;

Artikel 149 Stedenbouwdecreet 1999.

8 april 2003

Overwegende dat de appèlrechters oordelen dat zowel de regularisatievergunning als het met toepassing van artikel 158, § 1, Stedenbouwdecreet 1999, definitief verleende vergelijk met de daarin besloten stilzwijgende afstand van de oorspronkelijke vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat, wegens een door hen vastgestelde onwettigheid, krachtens artikel 159 Grondwet buiten toepassing moeten worden gelaten; dat zij op die grond oordelen dat zij over de oorspronkelijk ingestelde herstellvordering moeten beslissen en zodoende eisers veroordelen tot herstel van de plaats in de vorige staat;

Overwegende dat de vaststelling door de rechter dat de afstand van een herstellvordering onwettig is, niet noodzakelijk meebrengt dat de begane onwettigheid alleen kan worden hersteld door het behoud van de oorspronkelijke herstellvordering; dat de buitentoepassingverklaring van de afstand immers niet meebrengt dat de beslissing van de bestuurlijke overheid om niet het herstel van de plaats in de vorige staat te vorderen, noodzakelijk onbestaand zou zijn; dat het bijgevolg ook na buitentoepassingverklaring van de afstand alleen de bestuurlijke overheid toekomt, krachtens haar beoordelingsvrijheid en binnen de grenzen van de wettigheid, te beslissen over de herstellvordering;

Dat hieruit volgt dat wanneer de rechter de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur af te zien van de oorspronkelijk ingestelde herstellvordering, buiten toepassing laat, dit niet voor gevolg heeft dat die oorspronkelijke herstellvordering nog bij hem aanhangig is;

Dat de appèlrechters die anders beslissen, hun beslissing niet naar recht verantwoorden;

Overwegende dat de vernietiging van de beslissing over de herstellvordering eveneens de vernietiging meebrengt van de beslissing over de dwangsom wegens het verband dat bestaat tussen die beide beslissingen;

En overwegende dat, voor het overige, de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen in acht zijn genomen en de beslissing overeenkomstig de wet is geweest;

8 april 2003

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

Vernietigt het bestreden arrest, alleen wat de beslissing over de herstellvordering en de dwangsom betreft;

Verwerpt de cassatieberoepen voor het overige;

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest;

Veroordeelt de eisers in twee derden van de kosten; laat de overige kosten ten laste van de Staat;

Zegt dat er geen grond is tot verwijzing.

Gezegde kosten begroot op de som van honderd achtenveertig euro dertien cent verschuldigd.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, tweede kamer, te Brussel, door _____, afdelingsvoorzitter, en de raadsheren _____, _____, en uitgesproken in openbare terechtzitting van acht april tweeduizend en drie, door afdelingsvoorzitter _____, in aanwezigheid van procureur-generaal _____, met bijstand van griffier _____.